

loven hjemlede foranstaltninger ikke længere skønnes at være tilstede. Denne regel har man i udvalget fundet for ubestemt, forsåvidt angår den, som har begået en mindre alvorlig forbrydelse, idet en sådan lovovertræder skønnes at have krav på at føle sig sikker mod retsforfølgning, når en bestemt angivet kortere tid er forløbet. Der stilles derfor ændringsforslag nr. 3, hvorved paragraffen foreslås ændret således, at påtale ikke finder sted, når der alene ville være blevet idømt bøde eller konfiskation og der er forløbet 2 år efter lovovertrædelsens ophør, medmindre der foreligger overtrædelse af bestemmelser om offentlige skatter og afgifter, hvorved pligtige ydelser søges unddraget det offentlige.

Ifølge § 86, stk. 2, fastsættes foranstaltningerne i anledning af en lovovertrædelse under hensyn til gerningens beskaffenhed og samfundets interesse i at modvirke handlinger af den pågældende art med særligt henblik på gerningsmandens personlighed og på, hvad der skønnes nødvendigt for at afholde ham fra yderligere lovovertrædelser. Ved dette valg af foranstaltninger indgår sammen med en række andre momenter af individuel og samfundsmæssig karakter spørgsmålet, om gerningsmanden tidligere er dømt for en forbrydelse, hvilket kan være medvirkende til at belyse, om hans kriminalitet kan anses for at være af forbigående karakter, eller om den har dybere rod i psykiske eller sociale forhold. Da det er et meget væsentligt moment, om der er tale om en gentagen forbrydelse, har udvalget overvejet, om der udtrykkeligt efter ordet „personlighed“ i § 86, stk. 2, skulle indsættes: „herunder om han tidligere er dømt for en forbrydelse“. Da man imidlertid ved således at fremdrage et bestemt moment kunne risikere at skyde andre momenter, som efter omstændighederne kan være lige så vigtige, f. eks. at gerningen er foretaget af flere i forening, i baggrunden, har udvalgets flertal afstået fra at fremsætte ændringsforslag om en sådan tilføjelse, og statsministeren er enig heri. Udvalgets konservative medlemmer ønsker imidlertid at fremhæve, at de tillægger det i det påtænkte ændringsforslag nedlagte synspunkt væsentlig betydning, omend man ikke ønsker at fremsætte mindretalsindstilling herom.

I forbindelse med § 100, der omhandler anvisning af og forbud mod ophold på bestemt sted som foranstaltning overfor en lovovertræder, er det overfor udvalget oplyst, at der vil blive udfærdiget bestemmelser om ydelse af vederlag til de personer, som går ind på at huse en sådan lovovertræder, forsåvidt lovovertræderen ikke selv gennem sit arbejde eller på anden måde bidrager tilstrækkeligt til sit underhold. Forholdet har hidtil været reguleret og skal, efter hvad der er oplyst for udvalget, have givet anledning til utilfredshed i visse tilfælde.

Ved ændringsforslag nr. 5 er til § 102 foreslået en tilføjelse, gående ud på, at tvangsarbejde også skal kunne idømmes, når hensynet til samfundets interesse i at modvirke lovovertrædelser gør det påkrævet og det ikke er muligt at finde nogen anden egnet foranstaltning. Tilføjelsen stemmer med principperne i § 86, stk. 2, og med hidtidig grønlandsk retspraksis.

Som konsekvens heraf foreslås i § 90, stk. 1, ændringsforslag nr. 4, hvorefter tvangsarbejde i disse tilfælde altid skal idømmes med angivelse af længstetid. Begrundelsen herfor er, at det er et skøn over, hvad generalpræventive og andre samfundsmæssige hensyn tilsiger, der i disse tilfælde ligger til grund for fastsættelsen af foranstaltningens varighed, og der er ikke i samme grad som for andre foranstaltningers vedkommende mulighed for at lade foranstaltningens varighed bero på et senere foretaget skøn over, om forholdene på dette tidspunkt tilsiger foranstaltningens opretholdelse.

I bemærkningerne til § 106, der omhandler idømmelse af lægeligt begrundet kur eller anstaltsbehandling, anføres, at der ikke kan dømmes til kastration, og at det ikke udtrykkeligt er nævnt i lovteksten, „at heller ikke andre dyberegående indgreb kan påtvinges domfældte, idet man har anset dette for en selvfølge, som ikke behøver at udtales.“ Det er overfor udvalget oplyst, at disse ord skal forstås således, at spørgsmålet om, under hvilke betingelser operative indgreb overhovedet kan foretages, ikke afgøres af loven, men at der gælder ganske de samme regler for domfældte som for andre personer om, under